

opusdei.org

Niečo sa rodí na Ukrajine

Aliona je učiteľka, spolu s manželom Vadimom majú dve deti. Žijú v Kyjeve. S nadšením opisuje, ako spoznali Opus Dei a ako chápu svoju zodpovednosť, aby sa Dielo stalo v ich krajine známejším.

04.12.2013

Dôverovať Bohu...taký malý zázrak!

Niekoľko slov o mne. Volám sa Aliona a mám štyridsať rokov. Žijem so svojou rodinou v Kyjeve, hlavnom

meste Ukrajiny. A...som šťastná!
Existuje veľa ľudí, ktorí by to takto
mohli povedať? Bola by som rada,
keby každý cítil to čo ja. Byť šťastná.

Pred desiatimi rokmi sa môj manžel
náhodou spoznal pri svätej omši s
jedným človekom z Diela. Veľmi sa
spriatelili. Veľa sa od svojho priateľa
naučil a vďaka tomu sme sa s mojím
manželom Vadimom začali doma
modliť, žiť tak, že Boh je pri nás, že
nás miluje pre niečo veľké.

Manžel začal dochádzať do Moskvy
na stretnutia s ľuďmi z Diela. A tak sa
stalo, že z Moskvy sem začali
cestovať ďalší priatelia, ktorí boli tiež
z Diela. Bola som prekvapená, ako ho
naučili zbožnosti k Panne Márii,
zlepšovať svoj charakter, rásť v
cnostiach.

Keď som videla, ako sa môj manžel
mení, tiež som chcela túto pomoc.
Hľadala som duchovné vedenie.
Nasledujúci mesiac prišiel do Kyjeva

kňaz z Opus Dei. Dohodli sme sa, že nájdeme vhodné miesto pre duchovné cvičenia, a že privediem aj svoje priateľky.

Už čoskoro som si zamilovala duch Opus Dei, hlavne po ceste do Moskvy do centra Jantar, kde som bola na duchovných cvičeniach. Naša som tam veľa lásky. Venovali sa mi tam a dostávala som práve to, čo som potrebovala. Aj keď tam boli aj ďalšie účastníčky, mala som pocit, že všetko bolo organizované kvôli mne. Veľmi to na mňa zapôsobilo. Našli si na mňa čas, a to čo robili, akoby robili kvôli mne.

„Nemohla by som sa tiež takto správať?“ , pýtala som sa sama seba. V dielach svätého Josemaríu som nachádzala odpoveď na všetky svoje otázky. Ubehol nejaký čas (Boh má vždy čas). Pomaly ma pripravoval, ako keby som bola dieťaťom.

Som pedagogická pracovníčka a vtedy som pracovala ako učiteľka. Do tohto povolania som zamilovaná. S využitím svojich skúseností sme sa spolu s manželom rozhodli otvoriť naše vlastné centrum pre malé deti. Začalo fungovať 15. augusta 2010. Teraz snívame o budúcej škole pre chlapcov a pre dievčatá s kaplnkou – aby tam bol s nami vo sviatosti Kristus - , a aby sa o nich duchovne starali kňazi z Diela. Modlíme sa, aby sme našli vhodné miesto. Minulý rok sme mali sedemdesiat detí: a za každým z nich je rodina, to znamená priateľstvo, sila, dojmy, teda život.

Keď ľudia vidia, že dávaš srdce do toho, čo robíš, otvoria ti to svoje. A tak sa začali pýtať, odkiaľ sa berie naša radosť. Vtedy sme im začali rozprávať o Bohu. A pretože Boh je veľmi dobrý, už máme štyroch školákov, ktorí sa dali pokrstiť, a niekoľko rodín, ktoré konvertovali.

Boha tiež našla Nataša, matka dvoch detí. V septembri začala dávať katechézu v katedrále svätého Alexandra v Kyjeve. (To ona mi pomohla s napísaním tohto článku.) Niekoľko matiek chodí so mnou na mesačné rekolekcie: my samy to organizujeme.

Vadim začal dávať prednášky pre rodičov, hovorí hlavne o cnostiach. A každý rok oslavujeme Vianoce. Svätý Mikuláš a Traja králi nám pomáhajú rozprávať o Ježišovi. Je úžasné, ako dokáže láska spojiť katolíkov, pravoslávnych, moslimov, židov – medzi našimi školákmi sú všetky tieto konfesie.

Chcem ešte povedať niečo, aj keď je to všeobecne známa pravda. Boh je verný! Nikdy nám neodmietol pomoc. Nikdy nám nechýbala jeho pomoc, jeho svetlo. Preto jasne vidíme, že to všetko je od Neho, je to jeho dielo. Prvé leto, keď rodiny

odcestovali s deťmi na prázdniny, bolo veľmi ťaké. Práca nebola temer žiadna a platba za nájom nemohla počkať. Vadim a ja sme sa za to veľa modlili. Dôverovali sme v Boha.

Zrazu sa tu ukázala Tatiana a nechala v našej škôlke svojho syna až do mája. Náhodou musela zostať v Kyjeve tri dni. Pozdravili sme sa a objali. Povedala nám: „Modlila som sa k Duchu svätému a rozhodla som sa vám pomôcť. Pomyslela som si, že toto prvé leto musí byť pre vás veľmi ťažké.“

Dala nám obálku – bola v nej čiastka, ktorú sme potrebovali.

Myslela som si, že tieto veci sa stávajú len naozaj svätým ľuďom. Čítala som niečo podobné v životopise svätého Josemaríu. Musím povedať, že tu máme veľkú zbožnosť a lásku k svätému Josemaríovi, je vždy prítomný medzi nami. Ale pravdou je, že tieto veci sa stávajú

tiež ľuďom, ako sme my. Od tej chvíle si uvedomujeme, že Božia pomoc nám nikdy nechýba.

Tohto roku sa deti vrátili do Kyjeva neskoršie ako inokedy. Koncom augusta tu boli tri alebo štyri deti. Nestrácala som pokoj, viem, že Boh je verný. A do 10. septembra sme už boli všetci. Stále ďakujem Bohu za to, čo koná v mojom živote, v našom živote.

Pracujú s nami aj naše deti, vyučujú angličtinu a hudbu. Rodičia nás žiadajú, aby sme otvorili školy. Je tu ešte veľa práce, mnoho plánov, snov... Teraz už vieme, že keď pracujeme pred Bohom, s Bohom a pre Boha, tak to ide.

opusdei.org

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nieco-sa-rodina-ukrajine/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nieco-sa-rodina-ukrajine/)
(26.03.2025)